

Az álmokkal, a szürreális világgal való különös, élő kapcsolatát fogalmazza meg festményeiben Szabó Anna-Mária, ahogyan a meghasadt égbolt alatt elhelyezi pszichedelikusan költői, de egyben baljóslatú, fejtetőre állított házait, vagy hatalmas nyílásokban folytatja le a tengerek vizét. Vásznain a korábbi, belső térben játszódó, atavisztikus, sötét jelenetei eltűntek, és helyükbe fényvel telítődő, táji látomások léptek. A szemlélő hamar ráébred azonban, hogy a táj vonzó képe csak keret ahhoz a gyötrő vízióhoz, ami szakadékként bontja ketté az éteri vidéket. Felteszi a kérdést, hogy mindaz, amit látunk, meddig érvényes, meddig tart a valóság, és hol kezdődik az imagináció, a projekció?

Benkő Lilla szürreális világa a mesék varázslatos vidékére viszi el a nézőjét, mágikus erdejében egy képzeletbeli bál fénypontjai rajzolják ki a Teleki kastély ovális barokk ablaknyílásait, az épület pedig mint meleg, sárga fény derengése jelenik meg a képén. A környezet, a vízfelület és a fenyves repetitív jelek az absztrahált ábrázoláson, amelyet a ráengedett csorgatás repít végérvényesen vissza a festészet alapvető kérdéseire. A metafizika és a szakrális-spirituális szférák áthatásának vizuális megfogalmazása köti le *Dabóczy Gézát*. Forrásai között Hamvas Béla írásai és az evangéliumok egyaránt megtalálhatóak. Grafikai műveiben mint egy alkimista transzformálja az anyagokat is. Egyetlen kiállított rajzában a bizonyos legendás

for: Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

sziklát, amely alá a keresztről levett Krisztus testét rejtették, a négy elem elegyeként ábrázolja. A rideg, kemény anyag nála lágy, szinte légnemű puhasággal jelenik meg, de jelen van benne a tűz lángnyelv alakban és a víz is, mint egy csepp, mint az őstojás, ami ingaszerűen egyensúlyoz az elemek különös keverékében.

JOSEF WURM:
Cím nélkül I., 2016,
olaj, vászon, 80x60 cm

Mintegy a vizuális művészetek alapvetését fogalmazza meg a színkörök alapszíneire bontott szívárványos felületeivel *Herczeg László*. Noha nem szándéka, mégis végletesen radikalizálja a felhasznált eszközöket, amivel egyfajta nem szándékos origót és egyben végpontot rajzol fel a művésztelep kiállításának grafikonjára.

PÉTER SZABINA

A Nemzetközi Velencei-tavi Symposion 2006 óta a természetművészet egyik meghatározó hazai eseménye, amely Péter Ágnes képzőművész főszervezésével közel két héten keresztül nyújt alkalmat arra, hogy – sokszor az interdiszciplináris szemléletmódot is alkalmazó – különböző művészeti ágak képviselői, művészetelméleti gondolkodói, természetművészek, az egyetemeken oktató képzőművészmesterek és tanítványok találkozzanak egymással, s a közös alkotómunka és az esti előadások folytán közelebbi betekintést nyerjenek egymás munkásságába.

Noha már a tízéves évfordulóig is számos impozáns kiállítást tudhat maga mögött a Symposion, de most a jubileumi évhez méltó események felhozatalában bővelkedett. Júniusban a művésztelep tíz éve alatt összegyűlt anyagainak, dokumentációinak akkurátus feldolgozása N. Mészáros Júlia és Péter Ágnes kurátorai munkájának köszönhetően a debreceni MODEM-ben került bemutatásra, július

10 év, 10 sziget

A Velencei-tavi Symposion egy évtizede

FREUND ÉVA:
Átmeneti otthon, 2016,
fa, nád, textil, növények, drót,
fáklya, 400x300x300 cm

Fény fotó: Sztraka Ferenc

A vízén: **BUDAHELYI TIBOR**, **BALÁZS PÉTER**, **PACZONA MÁRTA**, **HERENDI PÉTER**, **COLIN FOSTER**, **NIANA LIU-THORDAY FILOMÉNA**, **BIBOK PIROSKA**, **MÓDRA BETTINA-PALÁSTI KRISTÓF**, **SZIGETI CSONGOR**, **FREUND ÉVA** munkái. Kacsák **BURIÁN NORBERT** munkái, a parton **PÉTER ÁGNES** installációja látható

27-től a művésztelep több alkotójának Velencén készült munkája szerepel a Műcsarnok kiállítótereiben. Az idei Symposium alkotófolyamatának célja pedig – nemcsak a művésztelep életében – a léptékváltás ígéréteiben egy rendhagyó kiállítás megvalósítása volt. Korábban az alkotók a Velencei-tó egyik érintetlen szigetén, a hegyen vagy az erdőben alkottak, a munkák többnyire elektrográfiaként, videóként vagy dokumentációk formájában jutottak el a közönséghez. Az idén a művészek azt a kihívást kapták, hogy – immáron a Velencei-tó partján – közösen hozzanak létre más-más művészi megközelítésben tíz darab ötszögletű szigetet, amelyeket a Symposium végén a víz felszínére bocsáthattak.

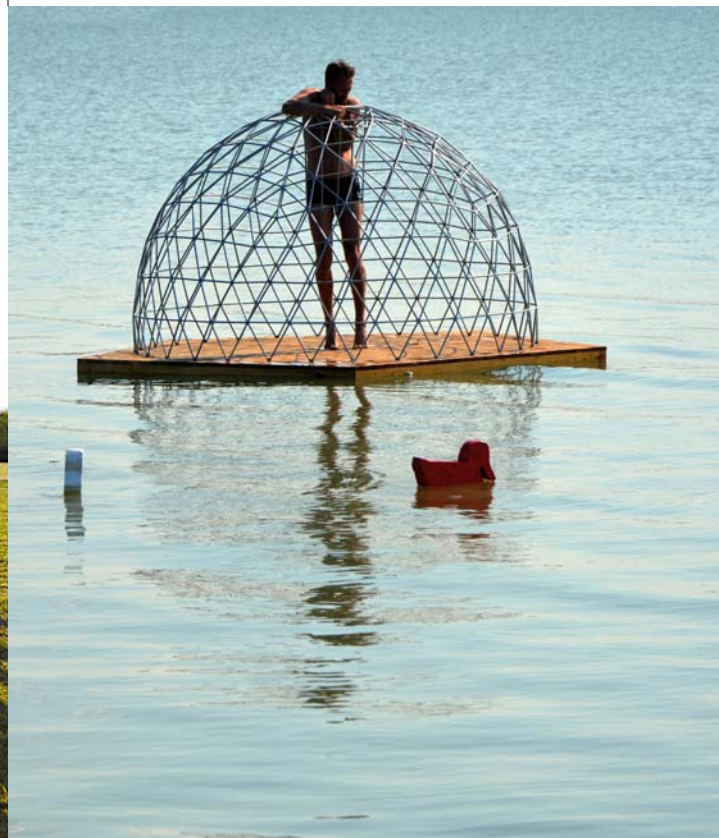
Ez az ünnepi és látványában mindenképp páratlan esemény is jól tükrözi és hangsúlyozza a Symposium egyik esszenciális törekvésését, azt, hogy tudatosan beemelje a művészetet a velencei-tavi rekreációs településekre, hozzájárulva ezzel a térség művészeti, szellemi és kulturális életéhez. Az alapvető törekvéseit tekintve a galériarendszerből kikívánkozó művészeti ág

képviselői a sokszor a hétköznapi tapasztalásból kikököntöző, játékos, már-már lírai vizualitással bíró műalkotásaikkal mindannyiunk számára fontos és aktuális problémákat boncolgatnak. A természetművészet az egyre inkább erősödő ökológiai problémák már meglévő és várható következményeinek elkötelezett „hírvívője”. E művek – mindenféle tolatódó attitűdöt nélkülözve – olyan belátásokra döbbsenhetik rá a befogadót, amelynek következtében talán újragondolja egyrészt a művészettel, másrészt pedig a természettel való harmónia újratemtésének lehetőségét.

Idén huszonhat alkotó vett részt a művésztelepen, s javarészt – az ötletekben való megegyezést követően – közösen, egymás munkáját segítve dolgoztak a szigeteken. *Herendi Péter* fotográfus nagy műgonddal és precíz munkával, nádból készített spirálformája a tó vízfelszínén nyugodt mozgású örvénnyé változott. *Niana Liu* és *Thorday Filoména* közösen elképzelt, majd felépített, absztrahált háztetője, amelynek alapját a tóban található iszappal mázolták ki, az otthonkeresés és az otthonosság problémakörét boncolgatja. E témához kapcsolódott *Freund Éva* többkomponensű otthon-szigetével, melynek sátorszerű felületét többek között saját verseivel borította be. A Symposium keretein belül a

PÉTER ÁGNES:
NÁDKocka, 2016,
nád, 300x300x300 cm

SZIGETI GÁBOR CSONGOR:
Csapda, 2016,
vas, fa, 150x300x300 cm

versek formákba öntéséért *Viola Szandra* volt a felelős. *Módra Bettina* és párja pedig egy látványában pazar, az ötszögekkel űzött, geometrikus játéku műalkotással járult a vízén felvonultatott kiállításához.

A művek jelentős részének anyaghasználata illeszkedett a tó természeti környezetéhez, azonban a közönség találkozhatott ettől eltérő anyagválasztással is. *Balázs Péter* eszköztára – az ünnepi alkalom kedvéért – csak minimálisan tért el a természetes összetevőktől: bambuszból épített úszó „kupoláját” ezúttal sárga és zöld színű szalagdíszítéssel látta el. Ehhez az alkotói ösvényhez sorolható még *Paczona Márta* különleges formába rendezett nádvirága is, amit az esti fényben való láthatóság kedvéért fényvisszaverő szalaggal vont be. *Colin Foster* tanítványai segítségével az ötszögletű alapra a jelentések pluralitását magában hordozó hajót és annak árbocához kötözött, gigantikus méretű, a sziget felé haladó, Odüsszeuszra emlékeztető alakot installált. A nádból, bambuszból, fából, iszapból épült szigetek mellett szerepelt *Budahelyi Tibor* találó munkája is, amelyben horqászbótját helyezte játékos

kontextusba. A művészeti irányzatok és műfajok közötti határátlépéseket sem nélkülöző kiállítás műalkotásainak nagy része a vállalkozó kedvű látogatók vagy fürdőzők számára testközelből is befogadhatónak készült, sőt, néhányuk igényelte is a közönség interaktivitását. Ide sorolhatjuk a *Bibok Piroksa* ötletéből megvalósult „chill out” szigetet, amelynek gyepszőnyegére fölfeküdve a befogadó ellazulhatott az aprólékos munka eredményeképp nádból épített, egyedi szélharang látványától és hangjátékától. *Szigeti Gábor Csongor* – *Nyilas Ágnes* közreműködésével – vasbetonból hegesztett munkájának végeredményeként pedig egy felnagyított egércsapdával szembeüthettünk, amelyet a megnyitó alkalmával a művész saját személyével fel is avatott.

Az idei Symposium fő munkáinak épülésével párhuzamosan *Kecskés Péter* fotónegatívra exponált enigmatikus elektrográfiákat készített. *Stark István* idén a hó, a levegő, a víz és a polietilén különböző változatainak találkozási lehetőségeivel kísérletezett. *Péter Ágnes* finom nádszálakból a korzó partjának kertjébe egy kocka alapformát tervezett. A kocka a tájtól meglehetősen idegen, ember alkotta forma, ez viszont egy labirintusszerűen átjárható tömb, a benne sétálóknak felfelé vonzza a tekintetét.

Az ötszögletű szigetek mellett születtek egyéb, a víz felszínére megálmodott munkák is. Ide sorolható *Nagy Zsófia* jéghegye, amit belülről egy napelemes lámpa fénye varázsolt szemet gyönyörködtető látvánnyá, *Péter Szabina* a természetben rejlő geometriai formákkal kísérletező úszó szerkezete, valamint *Kovács Kristóf* önnön formáját kirajzoló, úszó napozóágya is. *Deli Ágnes* és *Gaál Endre* kis gesztusokkal operáló munkái pedig többek között a természetben rejlő játékoság és kreativitás fokozott jelenlétét hangsúlyozzák.

Művésztelep a tóparton, erdőszélen

RAAB ERIK

A GébArt Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep 25 éve

Idilli, már-már gyanúsán romantikus természeti együttállás: vadregényes tópart, erdő, mező, köröskörül zöldellő dombok, a közelben egy kedves kisváros és a szorosan hozzá tartozó, szép fekvésű falvak. Ráadásul a kis településrészt és tavat – melynek partján működik a 25 éves alkotótelep – Gébártnak hívják, tehát a GébArt elnevezés kitalálói szerencsére nem az árt szót, hanem a művészet angol kifejezését illesztették a hely nevébe. Az eddig több mint száz képzőművésznek lehetőséget kínáló szimpózium előzményei azonban 1960 és 1980 közé nyúlnak vissza, ekkor ugyanis egy Bernáth Aurél, Szabolcs Péter, majd Samu Géza és Makovecz Imre nevével fémjelmezhető művésztelep működött Zalaegerszegen.

A jelenlegi, a 90-es évek elején létrejött művésztelep célja kettős: egyrészt a hazai és külföldi művészek számára alkotási-bemutatókötési-találkozási fórumot biztosítani, másrészt egy a városi képtár alapjául szolgáló kortárs művészeti gyűjteményt létrehozni. Az elmúlt két és fél évtized gazdag termése a törekvések széles skáláját vonultatja fel. Az első művésztelepek szakmai vezetője Szemadám György volt, ekkoriban számos zalai, erdélyi, romániai, holland művész vett részt az itt folyó alkotómun-

kában, majd körük más országok és további hazai városok meghívottjaival bővült. Az évtized közepén részben Móder Rezső és Galgóczi György aktivitása nyomán indult a szoborpark létrehozása. A nyaranta megrendezendő kéthetes művésztelepek fő helyszíne a Gébárti tó

CSURKA ESZTER:
Cím nélkül, 2012,
akril, vászon, 70x100 cm

foró: Lukács Zoltán